

Mentes Mátyás

Kincs

Az autó megállt. Az utánfutó és a rajta zötykölődő gondola végre megpihenhetett, a szétfröccsent csönd pedig újra egybefüggő masszává kezdett összeállni a házak között. A fullasztó némaságban érezhető volt, hogy a tavasz, nyárhoz közeledő végnapjainak feszült és vibráló levegője nyughatatlan a benne kavargó élettől.

A kapu megnyikordult. Zsolt meglepődött az utánfutó láttán, Erika azonban csak az orra alatt mormogott, ahogy kinézett a konyha ablakon, miközben fordult, hogy feltegye a ragut melegedni a tűzhelyre. Vili mosolygott, és üdvözlésre emelte a kezét.

- Ezt is elhoztad? – de Zsolt nem tudta megakasztani a boldogan mosolygó Vilmost, aki örült, hogy végre viszont látja a testvérét. A két férfi összeölelkezve állt egy pillanatig.

-Állj be vele a kertbe. – mondta végül Zsolt, miután eleresztette a bátyja.

-Mindjárt, csak üdvözlöm a sógornőmet! - Vilmos gyors és határozott léptei felszívódtak a házban, Erika pedig félig vidáman és némiképpen felszegen köszönt Villamosnak, és jegyezte meg, hogy ő náluk a cipőt még a konyhába lépéskor is le szokták venni.

A ragu finom volt. Vilmos két tányérral is evett. Zsolt vörös bort töltött mindenkinek, régi, vékony falú poharakba és meglepődött, hogy a felesége az ő tempójukban iszik.

-És Vili, hogy vagytok ti most Emmával? - kérdezte Erika miközben leszedte a vacsora maradványait és bepakolt a mosogatógépbe. Zsolt a feleségére vetett egy, pedig megbeszéltük, hogy nem beszélünk róla, nézést, de Vilmos a vörösbortól mosolyogva sóhajtott és hátra fordult a nőhöz.

-Emma két hete, hogy elköltözött, és...

Erika közbe vágott.

– Van az már majdnem egy hónapja!

Vilmos elbizonytalanodott. Öccsére nézett. Zsolt bólintott. Ekkor Vilmos mosolya is lehervadt, és a szemein látszódott, hogy üvegesre változik a csillogásuk. Igen, valóban, most már eszébe jutott, hogy az üres ház láttán, majd a levél elolvasása után majdnem két héten keresztül a levegőben volt. Összerakta gépet és felszállt, mert úgy érezte, hogy már semmi keresnivalója a földön. Csak tankolni és aludni állt meg.

Hirtelen nem is értette, hogyan csalhatta meg az emlékezete, hiszen pont ezalatt a két hét alatt történt, hogy elaludt fent, repülés közben, ami azért volt kissé problémás, mert az üzemanyag is pont elfogyott, de ezt a történetet most a testvérének és feleségének nem úgy meséli el, ahogy valójában megesett, hanem ahogy mindenki elhinné, mégpedig, hogy az utolsó

pillanatban felébredt és sikerült valami szántón leszállnia, ahol a sárkányrepülő gondolájának egyik kereke ki is tört a frissen boronált földön.

Azonban arról már nem beszélt, hogy akkor ott fent, repülés közben mit álmodott, hogy megint megelevenedett a gyerekkora, ami az elmúlt két évben szinte minden este kínoztta, és nem beszélt róla senkinek, hogy megint itt volt a faluba, mármint két utcával feljebb ettől a háztól, ahol Zsoltival felnőttek, és ahol ő mindig a fa tetejére menekült az apjuk elől, ha annak kikerekedett az a rohadt nagy rossz kedve, aminek nyomai láttán, a kapuban álló nénik szomorúan ingatták a fejüket az utcában, ha ő és Zsolti megjelentek, arcukon a kék és zöld monoklijaikkal.

Szóval, amikor Vilmos elaludt a sárkányrepülőn, mert felszállás előtt megivott egy fél üveg kommersz vodkát, amit az éppen aktuális környékbeli közértben vásárolt meg, aminek a közelében landolt, álmában újra ott volt a fa tetején, ahova az apja elől menekült. De az most nem lent várt türelmesen, hanem elkezdett felmászni utána. Vilmos megijedt, de valahogy álmában elintézte, hogy a fa még magasabbra nőjön, remélve, hogy az apja nem éri majd utol. Viszont a fater nem adta fel. Kitartóan kapaszkodott felfelé ágról ágra, hogy majd a mélybe tudja rántani Vilmost, ha egyszer elkapja a bokáját.

De akkor valaki Vilmos hóna alá nyúlt, és a magasba emelte. Érezte, hogy lábai már nem az utolsó vékony ágakon egyensúlyoznak. Az apja hörgő és rekedt motyogása halkul, ő pedig csak nézte a dühtől és tehetetlenségtől torzult arcát, ahogy egyre kisebb lesz, míg végül el nem takarták a fa ágai.

A hűvös levegő végig simított Vilmos arcán. A lány fuvallat kisöpörte a rossz érzéseket a lelkéből, és mikor elnézett oldalra, hogy láthassa a Dunát és a szigeteket, a kilátás helyett egy ismeretlen férfi arcát látta, azét, aki a levegőbe emelte, és ekkor ébredt fel. Ugyanabban a pillanatban, amikor a motor is köhögve megállt. Bár még a vodkától szédült, de idejében sikerült magához térnie annyira, hogy a szárnyat megfelelően tartsa a gyors ereszkedés közben. Mikor már érezte, hogy rendben lesz minden, és valamennyire megnyugodott, végig nézett a tájon, hogy lássa merre is jár. A délelőtti nap enyhén vakította, de nagyjából képbe került a környékét illetően. Kinézte a legközelebb lévő nagyjából lapos föld területet, ahol majd landolni tud, és körözni kezdett fölötte, miközben egyenletesen ereszkedett. De amikor a következő pillanatban ugyanaz az arc nézett vissza rá a gép bal oldaláról, mint álmában, az ijedtségtől pár másodpercre minden figyelme elterelődött a manőverről, és a gép baljósan megingott. A férfi, aki nem olyan rég Vilmos részeg álmában mentette meg az apjától, most a szárny baloldalába kapaszkodva lógott a semmi felett, majd hirtelen elengedve azt, nevetve a mélybe zuhant. Vilmos felváltva kapkodta a tekintetét jobbra-balra, de nem látta, hogy ez az ismeretlen ember a földbe csapódott volna. A zuhanó és nevető férfi eltűnt, és nem került elő soha többé.

De mindez hogyan eshetett ki a fejből?

Vacsora után Erika lepihent. Zsolttal ültek kint a verandán. Zsolt dohányzott. A füst lassan kavargott a kertben megszorult langyos levegőben. Vilmos az utánfutóban leszíjazott

sárkányrepülőjében gyönyörködött, öccse pedig az ő önfelelt boldog tekintetét figyelte, végtelenül csodálkozva.

Péntek délután volt. A busz mindjárt a megérkezett a megállóba. Zalán nézte az ismerős házakat. Kerülő úton akart haza menni, de nem talált semmi indokot, hogy miért késlekedjen otthonról. Izgatott volt, hogy nemsokára megérkeznek a vendégek a szombati keresztelőre. A kis Laura a harmadik unokatestvére volt, a család pedig csak ritkán szokott összegyűlni ilyen nagy számban. A busz hangosan csukta be az ajtaját a fiú mögött. Péntek volt és tudta, hogy a hármaskor dolgozat ilyenkor nem jelent akkor nagy szidást, mint más napokon a héten. Az ilyen délutánok, mint ez, a szüleinek is a hétvégét jelentette. Pluszban még itt van a keresztelő is, gondolta a fiú, az egész dolgozat és az osztályzat annyira jelentéktelennek tűnt a holnapi esemény fényében. Különböző is, ez a jegy nem számít bele annyira az év végi jegybe, és ha akarja, könnyen kijavíthatja. Viszont még nem akart haza menni, de úgy igazán csavarogni sem volt kedve. Jól esett volna valamit enni. Otthon az anyja már biztos kisütötte a híres zserbóját, aminek a széleit ilyenkor ő meg az apja szabadon befalhatja. A zserbó széle jó, mert ropog. Ha meleg, akkor még jobb, de valójában nem sokat ad hozzá az élvezethez.

Kristóf éppen a zebrán ment át. Nem látta a buszmegállóban dilemmázó Zalánt. Kristóf két évvel volt idősebb, de csak egy évfolyammal járt Zalán fölött az iskolában, mert egyszer megbukott. Állítólag azért, mert lusta volt. Viszont ez azért volt érdekes, mert mindenki tudta, hogy Kristóf a legjobb tanulók közé tartozott. Aztán egyszer azt mondta a napközis tanítónéni, hogy Kristóf azért bukott meg, mert az anyja rájött, hogy Kristóf osztályfőnöke kavart a fiú apjával, és írt neki egy levelet, és amiatt a levél miatt nem sikerült a fiú tanéve, állítólag, de ezt a napközis tanítónő sem tudta biztosra, meg hát ilyen esetben elég nagy zűr lehet otthon is, és hát ez biztos rossz hatással van a gyerekekre, és Zalán szinte hallani vélte, ahogy a napközis tanítónéni megvonja a vállát, miközben ő a tanári folyosó falához lapulva, lélegzet visszafojtva hallgatta ki véletlenül ezt a beszélgetést, mert ő volt a hetes és le kellett mennie krétáért.

Kristófnak sosem mondta el, hogy mit hallott, de fél év múlva mégis valahogy eljutott hozzá is ez a pletyka, és akkor Zalán azt hitte, hogy Kristóf, majd meg fogja verni, mert ilyen dolgokat terjeszt róla. De az idősebb fiú, aki nagyobb volt és jóval erősebb, és akit a bukása ellenére is több tanulmányi versenyen indítottak, amiken direkt szerepelt rosszul, hogy leégesse a tanárait, nem haragudott Zalánra. Sőt. Kifejezetten jóba lettek, és együtt kezdtek haza járni az iskolából. Zalán pedig fogadkozott, hogy ő nem érti, hiszen ő csak Tominak mondta el amit hallott, aki azóta nem állt vele szóba, mert Kristóffal jóba lett. Különös.

Kristóf ma nem volt iskolában. De Zalánnak ez csak akkor tűnt fel, amikor meglátta a zebrán átmenni. Ott volt rajta a túrahátizsákja, amit Zalán még sosem látott, de Kristóf már többször részletesen leírt neki szóban, hogy az valamikor a nagyapjáé volt, aki látta itt lőni az oroszokat, és azt is, hogy egy angol repülőgép lezuhant a környéken, de a pilóta túlélte és felrobbantotta a vadászgépet, azért nem lehet megtalálni, és a magyar katona, aki elfogta,

aztán szó nélkül elengedte, és Kristóf azt is elmondta, hogy a nagyapja, amikor ezt látta, akkor ő is ilyen hős akart lenni.

Kristóffal mindig lehetett beszélgetni még azután is, hogy elment a busz. Ott maradtak a megállóban, és szóval tartották egymást mindenféle tervekkel a jövőre nézve. Kristóf tudása titokzatos volt, úgy mint az is, hogy miért nem jött aznap iskolába. Zalán odafutott hozzá, mert megörült, hogy látja barátját, de egyből meg is ijedt, amikor meglátta az arcát. Kristóf tekintete fakó volt és hiányzott belőle a szokásos szikra. Zalán zavartan megtorpant, de nem tudta leplezni örömét, hogy látja barátját.

- Szia! Hova mész? – kérdezte kicsit lihegve.

Kristóf látva Zalánt kicsit feloldódott a révületből.

- El kell mennem, mert dolgom van. – mondta hidegen.

- Hol? – kérdezte Zalán miközben megállás nélkül mosolygott, mert végre meg volt, hogy mi az, ami hiányzott neki ezen a délutánon a levágott zserbó szélén kívül.

- A szigeten. Meg kell keresnem valamit.

Kristóf elnézett Zalán feje mellett a sziget irányába. A nap gyönyörűen sütött. Mindketten pólóba voltak, de Kristóf bakancsot viselt. Zalán nem is sejtette, hogy Kristóf mire készülhet de, hogy nehéz terepre megy az tuti.

- Elkísérlek. – mondta Zalán. A szigethez vezető út ugyan nagyobb kitérő volt, mint amekkorát szeretett volna sétálni, de nem bánta.

Elindultak. Egész úton, majdnem a sziget bejáratáig Zalán beszélt, és Kristóf csak hallgatott. Legfeljebb akkor szólt közbe, amikor úgy érezte, hogy fiatalabb barátja valami oltári butaságot mondott, és kijavította.

Zalán elmesélte az egész napját, és kitért minden apró részletre. Aprólékosan ecsetelte a tornaórát, ahol fociztak és mind a tíz gólt elmondta, hogy hogyan rúgták, a matek dolgozatot, és hogy abban miket hibázott és a többi tantárgyat is, ami aznap volt. Aztán arról kezdett mesélni, hogy holnap keresztelőre mennek, és hogy az egész család ott lesz, vagyis úgy az egész család, hogy nem csak ők, hanem sokkal messzebből is lesznek ott rokonok, akiket évente csak egyszer szoktak látni, és Zalán kíváncsi volt, hogy Kristóf irigykedik-e rá, hogy milyen nagy az ő családja, de a mellette bandukoló barátja csak úgy tett mint, aki figyel.

A sziget bejáratánál megálltak.

- Nekem most mennem kell haza. – mondta Zalán kicsit aggódva, mert hosszabbra sikerült a kitérő, mint azt gondolta.

Kristóf az előttük elterülő szigetet nézte, ami úgy hevert a Duna vizében, mint egy napozó krokodil. A fák zöld lombjai a délutáni nap sárga fényében fürödtek. Kacsák úsztak a kisebb ágon, és az átkötő út fölött elnézve egy uszályt lehetett látni.

- Én már nem megyek haza többet. – mondta Kristóf hidegen.

A váratlan kijelentésre Zalán ijedten nézett Kristófra. Egy pillanat alatt átvillant fejében a felismerés, hogy ha Kristóf elmegy, akkor nem lesz barátja, akivel ilyen hosszan lehet beszélgetni.

- Miért? – kérdezte Zalán aggodalmasan.

Kristóf nem válaszolt. Nézte az uszályt, amit fokozatosan takartak el a fák lombjai, majd lassú léptekkel elindult.

- Minden jót! – mondta Kristóf búcsúzóul, de Zalán követte.

- És mit fogsz csinálni? A szigeten fogsz lakni? – kérdezte Zalán.

Kristóf mintha kizökkent volna mélázásból és zavarba jött. Odafordult barátjához, de mielőtt bármit is mondott volna, körül nézett.

- Egy darabig igen, amíg meg nem találok valamit.

A titokzatos kijelentés felvillanyozta Zalánt.

- Mit, mit, mit? – kérdezte izgatottan, de Kristóf intésére halkabbra fogta a hangját, - Mit akarsz ott bent megtalálni?

Kristóf először nem mondott semmit. Még megvárta, hogy egy női biciklis eltűnjön a szigetre vezető átjáró utáni bokrok között, mintha attól tartana, hogy meghallhatja őket, pedig amúgy is jócskán hallótávolságon kívül volt.

-Van ott egy kincs. - suttogta, de azonnal abba is hagyta, mert nem messze tőlük egy kiránduló gyerekcsapat sikított fel egyszerre.

Zalán szóhoz sem jutott meglepettségében.

-A nagyapám mesélte, hogy van itt egy kincs. Egy folyami naszádból rejtették el ide, amikor visszavonultak a németek a második világháborúban.

- Mi az a naszád? – kérdezte Zalán.

- Páncélozott hajó.

Zalánban felizzott a kalandvágy. Hajó, kincs, második világháború. Hirtelen már nem is akart haza menni, hanem keresni szeretne volna Kristóffal a kincset, de ő persze nem kérne belőle sokat, mert az egész Kristóf családját illeti, hiszen ő és a nagyapja tartották ezt a titkot.

- Nem kell segítség? – kérdezte Zalán izgatottan. Ő is a sziget felé fordult, abban reménykedve hátha már most meglát valami különösét a partján, valami jelet, ami arra utal, hogy a kincs ott van elásva, mondjuk egy különösen ferde fa tövében, vagy esetleg egy, a növények által be nem nőtt csupasz föld folt alatt.

Kristóf finoman elmosolyodott.

– Lehet egy deka kincs sincs azon a szigeten, és az egészet csak kitalálta a nagyapám, hogy elterelje a gondolataimat anyám betegségéről. - mondta lassan Kristóf, - Szeretném ezt egyedül végig csinálni, ha nem haragszol meg.

Zalánban az izgalmat felváltott a csalódottság. A kincs mámorító ábrándja felismeréssé alakult, hogy egyedül marad, mert a barátja elmegy és a váratlan kaland reménye is semmivé lett, előre vetítve a magányt és a szürke, iskolábamenős hétköznapiok egyhangúságát.

- Jó, de ígérd meg, hogy meg fogod mutatni, ha találsz valamit!

- Ígérem! – mondta Kristóf, majd egy kicsit hezitálva a zsebébe nyúlt. Zalán meglepődve figyelte, mikor a barátja előhúzott egy tompán fénylő fémdarabot, és átnyújtotta neki. – Tessék. – mondta, - Ez egy övcsat. Valamikor egy orosz katonáé volt, aki a Fekete tengeren vagy hol szolgált, és itt halt meg a közelben. A nagyapám találta, sok más dologgal együtt, amikor elvonult innen végre a háború, és neki álltak rendbe szedni a falu maradványait.

Zalán szóhoz sem tudott jutni az örömtől és a büszkeségtől.

- Az enyém? – kérdezte hitetlenkedve. Kristóf bólintott. – Neked nem fog hiányozni?

- Nekem van más! – mondta határozottan Kristóf, és fejével a sziget felé bökött, – Pluszba vár rám egy kincs! – és erőltlenül nevetett. - Viszont ígérd meg nekem, az övcsatért cserébe, hogy nem mondd el senkinek hol vagyok és mit csinálok, mert akkor az egész befuccsol, és lehet, hogy a kincset is mások találják meg!

- Ígérem! – vágta rá Zalán, és határozottan megszorították egymás kezét.

A zserbó széle már kihűlt, mire haza ért, de ettől függetlenül még ropogott, mert Zalán anyja a szokásosnál magasabb hőfokot állított be a sütőn, és ettől az egész egy kicsit megégett. Zalán anyja most azon aggódott, hogy vajon az egész süteményt ki kellene-e dobni és újat csinálni, és várta a férjét, hogy ő is kóstolja meg, mert nem akarja leégetni magát a rokonok előtt.

Vilmos pénteken korán kelt, hogy bejárja a vidéket. Mostanában szerette először körbe kirándulni azokat a helyeket, amiket aztán felüről szemlélte meg a sárkányrepülőjéről. Ahogy az ismerős erdei utakon járt, amiket már fiatalon többször bejárt, felötlött benne, hogy még sosem szállt a környék fölé. Hiába ez volt az eredeti otthona, sosem akarta viszont látni föntről. Pedig mindig is azt hangoztatta, hogy fönt a levegőből nézve minden annyira békés, mert nem látszódnak az emlékek, amik a földön kergetik egymást. Fent tiszta minden, de ha nem akkor egy-kettőre kitisztul.

Zsolt azt mondta reggel, hogy késő délután fog haza érkezni, Vilmos pedig nem akart a öccse nélkül annak a házában ülni. Nagyon régen volt itthon. Régen látta az öccsét is, de előző nap a viszontlátás örömteli pillanataiban úgy érezte, hogy egy idegen embert áll előtte. Valószínűleg, ha Emma még vele élne, akkor Vilmos se jött volna el a keresztelőre.

Délelőtt az első útja a szigetre vezetett. Kicsit barangolt a fák lombjai alatt, miközben magába szívta az árnyékban megbúvó, hűvös és nedves levegőt. Látta, ahogy egy horgász a partról hatalmas harcsát akasztott. Miközben többen köré gyűltek és biztatták, az utolsó métereken elszakadt a damil, és a pecázó férfi a lendülettől fenékre ült. Pedig már látták a hal hatalmas testét, ahogy örvényeket kavart maga körül. Vilmos kiment a szigetről. Úgy határozott, hogy felkaptat a mogyorósbányai hegytetőre, hogy onnan is körbe nézzen. Minden kavargó emléke ellenére örült, mert az időjárás előrejelzés kedvező volt holnapra.

Adéllal akkor találkozott. Vilmos már félig megtette az utat a csúcsra vezető ösvényen, amikor a tanácstalanul bóklászó Adél szembe jött vele. Ő is a hegyre tartott. Kedvesen mosolyogtak egymásra, és pár perc múlva miközben egyre jobban bele melegedtek a beszélgetésbe, már nem emlékeztek, hogy ki kezdte a társalgást.

Adél még sosem utazott sárkányrepülőn, és ha tehetné biztos kipróbálná, de holnap délelőtt el kell utaznia, és már sajnos rég nem lesz itt amikor a keresztelő véget ér. Vilmos azonban azt mondta, hogy korán is repülhetnek egyet, mielőtt elmegy, és miközben a légáramlatokkal kapcsolatos tapasztalatait fejtegette, arra gondolt, Zsolt már biztos haza ért, ők pedig közben megitták Adéllal az első üveg borukat a vacsorához.

- Holnap reggel majd öltözz vastagon. - mondta Vilmos és megfogta Adél mindkét kezét. Egyből megérezte a nő finom remegését az ujjai között, és magabiztosan hozzá tette, - Gyönyörű leszel, hidd el!

Adél bizonytalanul állt a ház kapuja előtt, ahova Vilmos elkísérte. Az anyja már nem várt rá odabent, hanem a Honvéd Kórházban feküdt combnyaktöréssel. Teljesen a maga ura volt ezekben a napokban és olyan dolgokat is megengedett magának, amiket kislánykora óta akart, de az anyja szigorú és megszokott rendje miatt nem volt bátorsága. Ilyen volt például a húszéves baracklevárok kiöntése a vécébe és a spájz polcainak ragadós linóleum borításának a leszedése. És miért ne kelne fel korábban holnap, hogy lássa a napfelkeltét az égen, ahogy végig szántanak a ragyogó égitest első sugarai a földön, és ahogy később szigonyként fúródnak bele a Duna hullámaiba, ahol egyre mélyebbre hatolva minél kisebb és puha szilánkokra törnek és úgy ringatóznak tovább a folyó hátán. Az anyja nem volt már itt, hogy elbizonytalanítsa a felesleges kérdéseivel, és Adél boldogan mondott igent.

Zsolt nem akarta elhinni, hogy fel kell ébrednie szombat hajnalban, mert a bátyjának sürgősen fel kellett szállnia a sárkányrepülőjével, és nem találta a kapulakatot nyitó kulcsokat, hogy ki tudjon állni a kocsijával.

- Időben visszaérek! - mondta Vilmos, miközben mosolyogva kinyitotta a kaput, aminek a nyikordulására Erika is felébredt a hálósobában, majd nyugősen a fal felé fordult, de ezt egyik férfi sem láthatta, csak Zsolt képzelte el. Zsolt rá akart gyújtani, de visszafogta magát,

mert tudta, hogy Erika nem szereti ha erős cigi szaga van és úgy akar visszabújni mellé az ágyba.

Vilmos a közeli reptér mellett kezdte el összerakni a szárnyakat és a gondolát. Élvezte a hajnal hideg levegőjét és örült, hogy még láthatja, ahogy az utolsó csillagok is kihunytak az égen. Adél pont abban a pillanatban jelent meg mellette, amikor elkészült a gép összerakásával, és pont akkor, amikor a férfinak eszébe jutott, hogy mi van, ha a nő nem jön el, mert az anyja rosszabbul lett és hívták a kórházból, hogy gyorsan induljon, vagy csak elfelejtette, mert ez is megeshet, vagy mert ki az istenfia vagy lánya bízna meg egy olyan emberben, akivel egy erdei ösvényen találkozott és bár eltöltöttek egy remek estét együtt, azért még sem lehet ekkora bizalmat megelőlegezni egy kvázi ismeretlennek, hogy tegyen vele egy kört a sárkányrepülőjével.

Adél a megbeszéléssel ellentétben nem öltözött vastagon.

- Fázni fogsz. - mondta Vilmos.

- Pedig ez egy vastag pulcsi. - bizonygatta Adél.

- Nem lesz elég. - ingatta a fejet Vilmos, és miután udvariasan elvette Adél táskáját, amiben az anyjának összekészített dolgokat csomagolta, hogy betegye az autóba, a hátsó ülésről kivett egy vastag kötött pulcsit. Még Emma hordta, amikor néha elment vele repülni.

Adél bizonytalanul nézte a holmit, és mikor rávette magát, hogy bele bújjon érezte, hogy az anyag szúrja a bőrét. Gondolatban remélte, hogy a látvány majd feledteti vele ezt a kellemetlen érzést. Még kicsit álmos volt, és bosszantotta, hogy rosszul emlékezett arra, hogy milyen messze van a repülőtér. Igazából félt, hogy elkésik, és Vilmos nélküle repül majd el.

Zalán izgatottan ébredt. Úgy érezte, hogy egész éjjel nem aludt. Nem sokkal múlt öt óra. Egy perc múlva eszébe jutott Kristóf. Hirtelen késztetéstől kipattant az ágyból. Ki akart rohanni a szigetre, hogy megnézzze ott van-e még a barátja, és ha igen, akkor hogy áll a kincskereséssel.

A keresztelő délután lesz, gondolta, addigra visszaérne bőven és lesz ideje átöltözni, de ha minél korábban ki tud menni a szigetre talán segíthet a barátjának. De ha a szülei alszanak, akkor nem tud kitől elkéredzkedni. Kitalálta, hogy ha főz egy kávé, akkor sokkal nagyobb esélye lesz, hogy a megfelelő választ fogja hallani, miután felébreszti őket.

Kisietett a konyhába. Ott észrevette, hogy valaki már főzött egy adaggal. A kávéfőző félig üres volt és még mindig meleg. Felöltözött és kiment az udvarra. A műhelyben égett a lámpa. Az apja valamin dolgozott. Manapság csak pár asztalos megbízást vállalt el, amire futotta az idejéből az irodai munka mellett. Viszont mintha mostanában több időt töltött volna a műhelyben, mióta nem született meg Zalán testvére. A kisfiú pedig megszokta, hogy az apja többet faragott, az anyja pedig olykor halkán sírdogált.

Az apja éppen kilépett a műhelyből. A kezében ott volt egy bögre kávé. A férfi meglepődött, amikor észrevette Zalánt az udvaron.

- Hát te? Hogy, hogy fenn vagy ilyenkor?

Zalán nem válaszolt, hanem az apjához lépett és megölelte.

- Rosszat álmodtál? – kérdezte az apa, és Zalánnak erről az jutott eszébe, hogy Kristóf szinte család nélkül van, és kint a szigeten keresi egyedül a nagyapja kincsét, amit neki titokban kell tartania, és lehet, hogy még álmos, és ez játszik közre, de kedve lenne sírva fakadni, viszont most vissza kell tartania a könnyeit, mert ha meglátja az apja, akkor tutira nem engedi el.

- Apa...- kezdte lassan, - elmehetek találkozni egy barátommal még a keresztelő előtt?

Zalán apja éppen a szájához emelte a bögrét, miközben a másik kezével a mackója zsebében túrt, hogy előhúzza a cigijét.

- Hova akarsz menni? – kérdezte értetlenül, közben megtalálta a cigarettáját. Egy szálat a szájába illesztett, és meggyújtotta. – És a keresztelő? Ki fog anyádnak kuktáskodni a salátánál?

- De egy barátomnak kell segítenem! – rögtönzött Zalán.

- Miben? – kérdezett vissza az apja, még idejében elharapva a mondat végét, hogy ugyan mi a francot kell segítenie egy tizenkét éves gyereknek szombat hajnali negyed hatkor valaki másnak, amikor még ő sincs teljesen ébren, mert a hígító szagától is majdnem elhányta magát a műhelyben.

- Biológiából kell előadást tartania, és ahhoz gyűjt anyagot a szigeten.

Zalán apja lesápadt.

- Eszetekbe ne jusson valami védett virágot leszakítani! Hallod?! Tudod, hogy az jóval többbe kerülne, mint az összes eddigi húsvéton összelocsolt pénzed?

Zalán felnézett az apjára.

- Ezért kell, hogy segítsek! – mondta Zalán csillogó szemekkel, - De esküszöm, hogy hamar végzünk! Nem tart sokáig, csak néhány növényt akarunk begyűjteni, és aztán már jövök is haza.

- Azt remélem is! – mondta a férfi, és nagyot szívott a cigiből, - Különben anyád a te füleidet szolgálja fel a vendégeknek!

Zalán szívéről lezuhant a nagy kődarab, ami az elmúlt pillanatokban nőtt oda.

- Legkésőbb fél tizenkettőre itthon vagy, megértetted? A vendégek délre érkeznek. – mondta Zalán apja. A fiú csak bólogatott, és azon gondolkodott, hogy a gumicsizmáját magával vigye és ott vegye át a szigeten, vagy abban biciklizzen el odáig.

Az apa egy darabig nézte a fiát, ahogy ügyetlenül keresi az egyensúlyát, miközben gumicsizmában próbált lendületet adni a kerékpárjának. Végül úgy döntött, hogy nem megy vissza a műhelybe, és inkább iszik még egy kávé, a feleségét pedig megkérdezi, kér-e rántottát sok, karikára vágott kolbással, mert az ebéd majd csak sokára lesz a keresztelő miatt.

A környező hegyek vonulatait körbe vágta a nap sugarai, de az árnyékban maradt lankák hűvös kékje még álmosan ellenállt a vibráló reggelnek. A motor hangosan zúgott, de Adél hamar megszokta. Csakúgy, mint a zsibbasztó hideget, amitől hamar odafigyelt a jól eső mosoly az arcára az alatta elterülő vidék látványától. Innen fentről a létezés és a világ valóban olyan könnyűnek tűnik, mint ahogy azt tegnap Vili állította vacsora előtt, közben és utána.

Vilmos először arra kanyarodott a géppel, ahol találkoztak a hegyoldalban. Az összenőtt növényzettől nem látszódtak az ösvények, de végül megelégedtek a kereszt látványával a sziklákon, majd visszafordultak kelet felé. A színek egyre élénkebbek lettek, és Adél sem érezte már, hogy szűrné a pulóver durva anyaga.

Zalán kiért a szigetre. A biciklit nem akarta betolni a dzsindzsába, ezért nem sokkal a bejárat után egy bokorban láncolta le, úgy hogy nem lássa senki. A sziget elején, a botjaik mögött néhány horgász ült némán. Zalán trappolására felfigyeltek, de csak bárgyún nézték a fiút, ahogy elfutott a fák közé, kisfiú pedig csak pár perc múlva jött rá, hogy nem is tudja merre kellene keresnie Kristófot a szigeten.

A nevét kezdte kibálni. A szigeten ásitó erdő lassan megtelt Zalán hangjával. A fiú egyre kétségbeesetten próbálta hívni a barátját. Már majdnem kifulladt, amikor végre a távolból meghallotta Kristóf hangját.

- Itt vagyok te hülye, ne óbégass! Azt akarod, hogy mindenki idejöjjön?

Zalán a hang irányába kezdett szaladni.

- Bocsánat! – mondta lihegve, amikor odaért a barátjához, aki egy bokor mellett állt az ösvény mentén, - Csak megijedtem, hogy nem foglak megtalálni!

- Minek ehhez kiabálni? – kérdezte Kristóf kicsit gúnyosan, amitől Zalán elszégyellte magát. – Én egész éjjel némán kerestem a kincset! – folytatta büszkén Kristóf, - Nem kiabáltam megállás nélkül, hogy hahó kincs, merre vagy, mert képzeld, tudtam, hogy attól nem fog előbújni. Különböző is azt mondtam, hogy ezt egyedül szeretném csinálni!

- De ha segítetek, akkor hamarabb megtalálhatod és itt hagyhatod ezt a helyet!– vágta rá Zalán. Már nem kapkodta a levegőt és közben kíváncsian benézett Kristóf mögé a bozótba. A szája is tátva maradt, hogy mekkora gödröt ásott Kristóf. A hatalmas sötét sár tölcser ott tátongott a

fiú mögött, amibe ha Zalán beleállt volna, akkor a pereme már jóval a feje fölé érne. A gödör göröngyös és meredek oldalán ismeretlen eredetű vasdarabok heverték a felismerhetetlenségig összeragadva a sártól.

- Ezt mind egy éjszaka alatt ástad ki? – kérdezte Zalán csodálkozva.

- Szerinted? – Kristóf álmosan mosolygott, és rágyújtott. Zalán még egyszer sem látta a barátját dohányozni, de most nem ezt találta a legérdekesebbnek.

- Azok ott micsodák? – folytatta tovább a faggatózást Zalán, miközben Kristóf mögé került a bozótba.

- Szerintem fegyverek alkatrészei. Haszontalanok. Egy ócskapiacon talán kilóra el lehetne adni a fém miatt, de amúgy nem sokat érnek. Legalábbis nekem nem.

- És a kincsnek a nyomára bukkantál?

- Semmi jele nincs még, de biztos, hogy itt van valahol. Hiszen látod, itt körben fegyverek hevernek. Kell itt lennie valami komolyabbnak is, nem gondolod?

- Dehogynem! – mondta vidáman Zalán.

A két fiú ekkor pár percig némán nézte a gödör aljában heverő néhai puskacsöveket. Zalán számára már ez is nagy dolognak számított. Ezekkel valamikor lőttek. Valakinek a kezében voltak. Az is lehet, hogy még valahol valamelyikük él, viszont már nagyon öreg, és emlékszik rá, hogy valahol itt, a Duna egyik szigetén el van ásva egy puska, ami valamikor az övé volt.

- Amúgy miért jöttél? – kérdezte Kristóf, - Nagyon korán van. Miért nem aludtál még?

- Nem bírtam. – legyintett Zalán. – És szerettem volna segíteni. Tizenegyig ráérek.

Kristóf ránézett a karórájára. A válláig tiszta mocsok volt.

- Az még majdnem öt óra. – mondta bólogatva. – De sajnos csak egy ásóm van. Nem tudunk egyszerre ásni. Ebben nem tudsz segíteni.

- Nem baj! – vágta rá Zalán, mert volt másik ötlete, - Akkor majd keresek olyan helyeket, amik mondjuk szokatlanul elütnek a környezettől, és megjelölöm őket, hogy aztán ott is tudj ásni, ha esetleg itt nem találsz a kincset!

Kristóf elismerően bólintott. Látszott rajta, hogy fáradt, és valamiért nem igazán akart beszélgetni. Zalán megint látni vélte a szemeiben azt a szomorú derengést, mint előző nap, de arra fogta, hogy Kristóf biztos alig tudott aludni a szigeten tanyázó rengeteg szűnyog miatt.

- Tessék! – mondta Kristóf és átadott egy kipattintható kést Zalánnak. – Ezzel majd tudsz jelölni, ha kell.

Zalán büszkén vágta zsebre a kést, és mivel gyorsan akarta megtalálni a kincset, megint rohanni kezdett, úgy ahogy az érkezéskor Kristófot kereste. De csak annyira tudott haladni, amennyire a sűrűn benőtt ösvény engedte. Igyekezett nagyokat lépni, de egy idő után fel kellett hagynia azzal, hogy szaladjon, mert a terep ezt nem tette lehetővé. Az úton keresztbe álló ágak jócskán akadályozták. A reggeli hűvös félhomályt ekkor kezdték a fák között felváltani a nap meleg sugarai, és Zalán megállt, hogy kifújja magát és körül nézzen, merre keressen tovább. Elvégre mégsem rohanhat bele a vakvilágba céltalanul. A madarak óvatosan kezdtek füttyörészni, ahogy megszokták Zalán jelenlétét, a fiú pedig kutató tekintetével pásztázta a környéket hátha lát valami szokatlant, amit megjelölhet. Ekkor egy sárkányrepülő húzott el felette. A gépnek sárga szárnyai voltak és zavaróan sokáig lehetett még hallani a motor bűgását. Meglepően alacsonyan repült, és Zalán látta a két alakot a gép gondolájában. Mindkettőnek a fején piros bukósisak volt, de az arcukat nem látta. A motor zúgására a madarak megint elhallgatott, néhány pedig ijedten repült el az ágról, ahol addig kuksolt.

Egy óra múlva indult vissza Kristófhoz. Csalódott volt, mert nem járt nagy sikerrel. Három helyet talált csupán, amelyekről csakis erős fantáziával lehetett azt feltételezni, hogy valami el van rejtve a közelükben. Ebből mondjuk az egyik tényleg rejtegethet meglepetést, mert egy nagy malomkő mit keresne itt a sziget közepén a susnyásban, ha nem éppen valamit jelöl a közelben? De ezt majd Kristóf úgyis megmondja. Végül is kettőjük közül ő a tapasztaltabb kincskereső. Igaz, hogy csak egy nappal, de Kristóf okos és ügyes és idősebb, ami azt is jelenti, hogy tapasztaltabb, mert sokkal több dolgot látott már az életben, és ha meg akarják találni a kincset, akkor kénytelen ő rá hallgatni, hiszen eleve az ő nagyapja mesélt erről a kincsről.

A másik kettő megjelölt lehetséges kincs lelő hely már nem volt annyira izgalmas. Egy bokor, aminek a levelei vörösek voltak, és annyira elütött a környezetétől, hogy vele kapcsolatban is felmerült egy rejtekhely titkos jelzésének a gyanúja. A második pedig egy fa, amibe bele volt nőve egy koponya. Legalábbis, ha Zalán egy kicsit ráhunyorított és erősen nézte, akkor lehetett látni, hogy tényleg ott van. De a lényeg, hogy ez elég soványka eredmény a rejtekhelyek számát illetően, és Zalán úgy érezte, hogy ez a villám expedíció nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Már majdnem visszaért Kristófhoz, amikor a sárkányrepülő megint elhúzott a feje fölött, ugyanabban a magasságban, mint egy órával ezelőtt. A gép vidáman és játékosan billegett, és Zalán látta, hogy az elöl ülő, vastag, kötött pulóvert viselő nő erősen kapaszkodik, de közben szélesre tátott szájjal nevet, és néha hátra veti a fejét, miközben a gép hirtelen hol lesüllyedt hol pedig ugyanilyen gyorsan visszaemelkedett.

A robbanás akkor történt, amikor már így a levegőben fickándozva átrepültek Zalán fölött. Az erős hangra a fiú a vállai közé húzta a fejét, és két kezével védte magát. Szerencsére a hangon kívül semmi sem ért el hozzá. Viszont a sárkányrepülő motorja köhögni kezdett és megállt. Széles ívben jobbra kanyarodott, és egyre gyorsabban ereszkedett a Duna felé. Zalán addig nézett utána, amíg el nem tűnt a fák mögött, majd visszafordult a robbanás irányába.

Kristóf! Futásnak eredt. Nemsokára már ott állt, ahol találkoztak az ösvény mentén. A bokor teljes egészében eltűnt és a gödör is sokkal nagyobb lett. Még furcsán füstölt a környéke és a levegőben szűrös szag terjengett. Zalán sehol nem látta Kristófot. Eltűntek a cuccai, nem volt meg az ásója. Csak a gödör volt és a robbanás utáni szétfröccsent törmelék.

Zalán ijedten hátrált. Az alsó ajka remegni kezdett, kezeit tördelte, majd hirtelen megint futásnak eredt.

- Kristóf! – kiabálta olyan hangosan ahogy csak bírta, egymás után többször is, de nem jött válasz. Pár lépés után érezte, hogy az első könny kicsordult a szeméből. Nem tudta mitévő legyen. A robbanás és a zuhanó sárkányrepülő teljesen összezavarta. Megállt és már nem bírta tovább visszatartani a sírást.

- Kristóf! – kiáltotta elnyújtva, de megint semmi válasz nem érkezett. - Kristó...

- Mi a francot óbégatsz már megint? – szakította félbe Kristóf hangja. – Nem megmondtam neked, hogy csöndben kell kutakodni, különben más is megtudja, hogy mit keresel.

Zalán megkönnyebbülve nézett körbe, de barátját még nem látta sehol. Viszont a könnyei kétségbeesett ízét átfűszerezte az öröm.

- Merre vagy? – kérdezte halkán szípgova.

- Itt ülök a fán, te bumburnyák!

Zalán felnézett egy nagyjából tíz méterre előtte álló fára, aminek a fele belógott a Duna fölé. Egy kedvesen lejhajló szomorú fűz volt. Az ilyenre könnyű felmászni.

- Hogy kerültél oda? – kérdezte Zalán.

Kristóf legyintett.

- Gyere ide gyorsan! – kiáltotta, - Nézd, hogy próbálnak kiűzni a partra! – Kristóf mosolyogva mutatott a folyón fölfelé – Eltalálhatta a motort egy szilánk.

Zalán nagy nehezen felmászott a fára és leült a barátja mellé. Kristóf most is cigizett, viszont már nem volt rajta se póló, se cipő. Egy szál gatyában ült a vastag ágon.

- Nézd, hogy küzdenek! – mutatott a két alakra továbbra is mosolyogva.

- Nem kellene segítenünk? – kérdezte Zalán aggodalmasan.

- Á! – legyintett Kristóf, - Nincs ezeknek semmi baja. Nézz rájuk, hogy nevetnek! Nem hallod?

Zalán fülelt, és valóban, lehetett hallani, ahogy a nő és a férfi, piros bukósisakban harsányan kacagnak a Dunában, miközben egyre több horgász gyűlt össze a parton. Az egyik pecás már el is indult a ladikjával, de amikor melléjük ért a férfi erősebben kezdett nevetni, és simán

felállt a vízben, ami nagyjából a combja közepéig ért. Erre a nő kezdett még hangosabban nevetni. A horgászok csak ingatták a fejüket, hogy ezek ott bent biztos meg vannak húzva, hogy csak így röhögnek, vagy be vannak nyomva, ezt a felelőtlenséget, részegen sárkányrepülni, akkor csoda, hogy ennyivel megúszták, de hogyan, hiszen nem hallották a robbanást, milyen robbanást, én hallottam, biztos amiatt zuhantak le.

A sárkányrepülő maradványait lassan vitte egyre távolabb a folyó sodrása. A víz felszínén még sokáig lehetett látni a sárga szárnyat.

A két alak hamar kikászálódott a vízből, és tíz perc múlva a horgászok ismét bedobhatták a botjaikat, de közülük többen inkább már csak söröztek. Zalán és Kristóf nézték őket a lomb rejtekéből.

- Mi lesz a kinccsel? – kérdezte hirtelen Zalán megtörve a csendet.

Kristóf sóhajtott, és megint rágyújtott. A füstnek alig volt valami szaga és Zalán úgy érezte, hogy szinte csak képzelet, hogy van neki.

- El is felejtettem mondani, hogy meglelt.

- De mi volt ez a robbanás?

- Egy gránát. Én találtam és odább dobtam ásás közben. Nem gondoltam, hogy felrobbanhat. Kristóf rámosolygott Zalánra, amitől a kisebbik úgy érezte, hogy minden rossz elmúlt ebből a napból. – Magától robbant fel. Vigyázni kell az ilyenekkel.

- És a kincs valóban ott van a gödörben?

- Igen.

- De én ott voltam, és nem láttam semmit.

- Akkor lehet, hogy a robbanás szórt rá némi földet.

- Nem ássuk ki? – kérdezte Zalán izgatottan.

- Nem lehet! – mondta lassan és kedvesen Kristóf, - Nem szabad elkapkodni. Ha meglát vele bárki, azonnal kérdezősködni kezd. Neked is jobb lenne, ha haza sietnél most, hogy megmondd otthon, nincs semmi bajod. A robbanást biztos ott is hallották. Nekem el kell rejtenem a helyet, hogy ne találják meg a kincset, mert biztos sokan fognak idejönni a hang miatt.

Zalán úgy érezte, hogy barátja magyarázata eléggé logikus. Most azzal segít, gondolta, ha nem segít. Neki is minél hamarabb el kell innen tűnnie, mert ha sokan jönnek majd ide a robbanás hangjára, akkor tőle is kérdezősködni fognak. Akkor erre az esetre is fel kell készülni. Majd kifelé menet a szigetről kitalálja mit mondana.

- Tessék ezt visszaadom. – és Kristóf felé nyújtotta a kést, amit tőle kapott.

- Tartsd meg. – mondta Kristóf és búcsúzóul rámosolygott Zalánra.

Zalán lemászott a fáról. Intett Kristófnak és futni kezdett, de pár lépés után visszafordult.

- Csak még azt akarom mondani, hogy én nem is kérnék a kincsből. Az egészet megtarthatod! Csak majd mutasd meg, jó?

Válasz helyett Kristóf csak felmutatta a hüvelykujját, jelezve, hogy rendben, majd integetni kezdett. Zalán mögött ekkor újra összeverődtek a lapulevelek, egymásra hajoltak a fűszálak, és mikor már a kerékpárján tartott hazafelé, tekerés közben ki is gondolta, hogy szemrebbenés nélkül mondja az anyja szemébe, ha a robbanásról kérdezi, hogy ugyan már milyen robbanás, lehetséges, de ő már ott se volt.

Már a betonúton hajtott rég elhagyva a sziget bejáratát és a biciklikerekek küllőin száradásnak indult a sár. A madarak visszatértek a fészkeikbe, Kristóf alakja pedig feloldódott a part menti fák bólogató árnyékában, miközben egy újabb uszály húzott el lassan és kényelmesen a sebes folyón, melynek nyomában a partra kifutó hullámok locsogva nevettek a horgászok kenyérgalacsinjain.